

BOG

TEATRO GROTTESCO (/BOEGER/TEATRO-GROTTESCO)

Af Thomas Ligotti (/forfattere/thomas-ligotti) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET (HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-

BASIS%3A137024357&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/teatro-grottesco) for at anmelde

Livet som mareridt. Mesterlig horrorforfatter nu endelig på dansk.

ANMELDELSE

30 nov.23

(/users/soren-feldtfos-thomsen)

Af Søren Feldtfos Thomsen (/users/soren-feldtfos-thomsen)

Skribent

Livet som mareridt. Mesterlig horrorforfatter nu endelig på dansk.

I Danmark er han stort set ukendt, men amerikanske Thomas Ligotti (f. 1953) hører til blandt de absolut bedste forfattere indenfor moderne horrorlitteratur. Novellesamlingen 'Teatro Grottesco' demonstrerer tydeligt hvorfor.

De tretten fremragende noveller, som udgør 'Teatro Grottesco', udspiller sig i et mareridtsagtigt, urovækkende univers, hvor læseren aldrig kan føles sig på sikker grund.

Der er sjældent et egentlig plot, endsige karakterer, som man kan sympatisere med. Ligottis noveller foregår heller ikke i hjemlige huse eller mørke skove, som vi kender det fra mere klassisk horrorlitteratur, men i forfaldne industriområder, slumkvarterer, nedslidte kontorbygninger og dunkle baglokaler i kunstgallerier. Som eksempel kan nævnes den fantastiske 'Det røde tårn', hvor en mystisk fabrik dukker frem i et øde landskab og begynder at producere groteske genstande, som distribueres via et netværk af underjordiske tunneller, heriblandt

"[...] medaljoner, hvis skinnende overflade kunne åbnes for indeni at afsløre en sort, rungende afgrund, et dybt mørke, fyldt med brølende ekkoer. I samme stil var der en serie af livstro efterligninger af indre organer og fysiologiske strukturer, mange af hvilke udviste tegn på fremskredne sygdomsstadier, og samtlige af dem ubehageligt varme og bløde at røre ved."

Historien har ingen handling og ingen egentlige karakterer; selv fortælleren videregiver blot informationer, som han har hørt fra andre. Ingen har nemlig nogensinde selv set fabrikken.

Det uhyggelige hos Thomas Ligotti består ikke i spøgelse eller monstre eller det overnaturlige som sådan, men i hans evne til at desorientere læseren og skabe en følelse af fremmedgørelse og håbløshed. At livet er et meningsløst mareridt, som vi ikke kan vågne op fra – dét syntes at være Ligottis udgangspunkt. Det mærker man særlig stærkt i min personlige favorit, 'Parcelhuset'. Her bliver en ensom bibliotekar besat af tanken om at finde frem til den anonyme kunstner bag en besynderlig kunstinstitution. Kunstværket består af en række surrealistiske monologer om et forladt hus indspillet på kassettebånd:

"Hvor fuldbyrdet trøstesløs og samtidig vidunderligt fortrøstningsfuld var denne stemme, der leverede mig sit budskab gennem båndmediet. At forestille sig at et andet menneske kunne dele min kærlighed til tingenes glædesløse kulde. [...] Jeg ønskede at tro, at denne kunstner havde undsluppet de drømme og dæmoner, der var al følelse, for på den måde at kunne udforske de ækle og elendige herligheder, der tilhørte et univers, hvor alt var blevet reduceret til tre grelle principper: for det første, at der ingen steder var at tage hen; for det andet, at der intet var at foretage sig; og for det tredje, at der ingen var at kende."

'Teatro Grottesco' er noget så sjældent som en novellesamling uden en eneste fuser og bør læses af alle, som sætter pris på horrorgenren. Men Ligotti er ikke nødvendigvis nem læsning. Hans unikke fortællestil, som ofte føles kold og fragmentarisk, vil langt fra appellere til alle, og hans til tider ret så knudrede sprog vil uden tvivl irritere en del læsere. Derfor kan jeg heller ikke forestille mig, at han nogensinde vil nå ud til det brede danske publikum på samme måde som f.eks. Stephen King. Men at han nu endelig er blevet oversat til dansk, er en kæmpe gave til dem, der tør læse ham, for hans forfatterskab er noget af det ypperligste indenfor genren.

Forlaget Kandor fortjener stor ros for deres danske udgave af 'Teatro Grottesco', som oprindeligt udkom på engelsk i 2006. Espen Eik Rasmussens oversættelse er meget vellykket og rammer Ligottis særlige tone ret præcist. Det samme kan ikke helt siges om illustrationerne af John Kenn Mortensen, som ligner noget, der hører hjemme i en børnebog. Men det er en mindre indvending.

BOGDETALJER

Gys og Horror